

Анатолій МОЖАРОВСЬКИЙ

РЕВОЛЮЦІЯ В КРАЇНІ МОБІТІВ

Київ
2015

ББК 84(4Укр=Рос)6-44
М 74

Можаровський А.І.

М 74 Революція в країні мобітів. *Казка-феєрія для дорослих.* — К.: ВПЦ «Київський університет», 2015. — 64 с.

ISBN 978-966-439-842-5

Казка-феєрія для дорослих.

ББК 84(4Укр=Рос)6-44

Відповідальний редактор
Михайло МАЛЮК

В оформленні книги використані малюнки
Василини ДУБИК

ISBN 978-966-439-842-5

© Можаровський А.І., 2015.
© Урбанська С.Г.,
художнє оформлення,
2015.

***

Березень неквапливо допливав середини, а мороз ще цупко тримав тверді кучугури снігу і лід на водоймах. Утопканий, виковзаний саньми за зиму сніг на дорогах взявся кригою. Вона була нерівна, з чорними плямами вмерзлого бруду, але ковзани літали по ній чудово.

Сьогодні із-за хмар вигулькнуло сонце, і перші, несміливі, струмочки засльозилися узбіччям.

Я дивився у вікно і терпляче чекав дзвоника з останнього на сьогодні уроку. Попереду півдня, доволі часу, аби доскочу поганяти на ковзанах і увечері, відчуваючи у тілі приємну втому, забратись на теплу піч і поринути у читання...

Передчуття радості заливало душу. Ось і довгожданий дзвінок. Я стрімголов кинувся до дверей.

Біг, летів додому. І раптом траурна

музика. Назустріч ішла похоронна процесія. Тулячись до тинів, видираючись на брудні кучугури снігу, я пробирався повз натовп. І побачив покійника. Був це ще молодий чоловік. Я його знав. Інколи він заходив до батька. А коли, заладнавши справу, відходив, тато з мамою співчутливо говорили про його страшну хворобу — туберкульоз...

Я ще раз глянув на труну і лютий жах охопив мене. Я враз зрозумів, що колись і я ось так лежатиму у труні...

У нестямі добіг до хати. Вдома нікого не було. Я не міг знайти собі місця, тинявся з кімнати в кімнату. А в голові одне — смерть.

Раніше я ніколи не думав про смерть, не відчував її, вона була десь далеко, поза моїм світом. Переді мною простягалася вічність, уявлялась вона світлою і радісною, без кінця і краю... І раптом розуміння конечності свого буття у світі — я помру! Не взяв і ріски в рот, забув і про ковзани, і про улюблені книжки...

Увечері прийшла мама.

— Що з тобою, синку?

— Та нічого... Я бачив похорон...

— Я була там. Такий молодий, вродливий, розумний... І пішов за вічну межу... Сумно... — зітхнула мама.

Вночі я не міг заснути. Боявся. Здавалось, смерть зачаїлася поруч, і тільки й чекає, аби я склепив повіки...

На другий день я трохи заспокоївся, але в мою душу вже не повернулася радісна безтурботність.

Танули сніги, весело хлюпотіли весняні струмки, а я все думав про свій кінець на цій чудовій планеті.

З часом я заспокоївся, але років з двадцять панічно боявся похорон і кладовищ...

***

Планетою крокував 1964 рік. Йшов спокійним, розміреним кроком, не так як в сьогоднішній Україні та загалом і в світі: дивишся, ніби 2015 рік, а там он, поряд, ще дев'яте століття — плем'я на плем'я з сокирами лізе, князівські міжусобиці, а ще десь шістнадцяте — імперії ламають кордони... Світові правителі уже такого нареформували, що час упав у відчай і розлетівся на шмаття...

Та повернемося в рік 1964.

Сірий осінній ранок. Ще затемна в сільраді прибиральниця шаркає віником, тре мокрою ганчіркою підлогу. Час від часу дзвонить телефон. Прибиральниця ніби й не чує, далі сердито гримить дерев'яними стільцями, рівняючи їх попід стінкою.

На ґанку тупцяє чоловік. Чекає начальства. Вулицею снує люд: хто на роботу, хто до магазину, діти до школи. Всі чемно вітаються з чоловіком, а Ан-

тон Войтушенко, експедитор місцевого сільпо, (вулична кличка “Альо”) зупинився. Закурив, перекинувся словом-другим і, поручкавшись, розпрощався.

А телефон розривається, мало не лусне. Чоловік, зрештою, не витримує:

— Маріє, зніми трубку!

— А воно мені тра? Моє дело — уборка! Наносять за день, а мені мий!

Телефон не вмовкає.

— Машо, візьми трубку! — знову просить чоловік.

Прибиральниця ретельно витерла об поділ спідниці руки і, скривившись, зняла слухавку. До вуха не тулила, бридливо тримала оддалік. У тишу просторої кімнати полетів роздратований голос:

— Альо! Я — заміститель председателя райсовета Ізюбров!

— А я Маша Собесьова, — спокійно відповіла прибиральниця. — А Альо тут нема...

— Альо! — знову рявкнув голос з телефона.

— Кажу ж вам: нема Альо! Він на роботі!

— Молчать! — заволав “заместитель председателя”. — Альо!

— Це, мабуть, вас, — каже Маша і подає чоловікові телефон. Той зблід, і приклав трубку до вуха.

— Ви Альо?

— Ні. Я Прокіп Прокопович, вчитель географії. А Альо хвилин п’ять як пішов у сільпо.

— Альо! Альо! — волато в слухавці.

— Я ж кажу: Альо в сільпо! — спробував пояснити Прокіп Прокопович.

На тім кінці проводу дійшло до матюччя. Виплутавшись з лайки, вкрай роздратований голос ревнув:

— Где голова сільради?!

— Не знаю. Він скоро буде. Я його чекаю.

— Щоб через п’ять минут Альо і голова сільради були коло телефона!

Зв’язок урвався.

Прокіп Прокопович плигнув на велосипед і помчав до голови сільради. Той

уже виходив з дому. Прокіп Прокопович усе йому розповів. Обоє реготали до упаду.

Прийшли в сільраду. Голова набрав приймальню райвиконкому і попросив з'єднати його з Ізюбровим. Коли секретарка сказала: “Говоріть”, голова почав зі звичного: “Альо!”

— Я тобі, бляха, не Альо! Я — Ізюбров! — обірвав його голос. Голова зблід і поволі опустився на стілець.

— Альо... — мов заведений повторював голова...

Ізюбров прохрипів, що наскільки йому відомо, Альо пішов на роботу, в сільпо, а в село їде два автобуси з працівниками меблевої фабрики, шефська допомога. Їх треба зустріти, організувати роботу!

— Добре, буде зроблено! — бадьоро пообіцяв голова.

Ізюбров лишив його слова поза увагою і продовжив:

— Я не знаю хто той Альо, але зараз же дайте йому нову хвамілію!

— Добре, — погодився голова.

Голова сільради спантеличено сидів за столом.

Прибиральниця сердито домивала підлогу.

Прокіп Прокопович чомусь взявся допомагати їй. За тим всім шарварком він вже й забув чого прийшов до сільради...

***

Осень. Она как всегда и везде в золоте листьев, дождях и туманах. Она навевает думы, вызывает воспоминания, посылает мечты...

Но сегодня она разбита, рассыпана как и время.

В Нью-Йорке биржи, неон, рестораны. Дорогая недвижимость на Манхэттене, лимузины, роскошные дамы.

В Украине война, кровь, убитые, раненые. В Украине горе еще и от власти не битой. Коррупция, взятки, воровство и ложь, — твою мать! — так уж повелось. Эта гадость давно, и конца ей нет.

В Дамаске война пожестче. Там русские, американские, французские лётчики. Ракеты, бомбы рушат всё подряд. Нужно, не нужно — черт его знает. Но платят хорошо и все стреляют.

Гибнут люди который год, а кого это перенимает? Борьба с терроризмом — так все эту бойню называют. А при-

чины терроризма сегодня хоть кто-то изучает?

Нет.

Тихий шепот спецслужб. И лестные речи политиков. Народ сам по себе мечется не находя места в стране. И так по всему миру.

Осень. В Москве уже морозит. Морозит крыши домов, и поезда утром в инее. Блеск витрин. И все вроде бы счастливы.

Но морозит и головы после взорванного самолета.

Сначала они в Донбассе, а потом и их, в отместку, в Египте.

О, Боже!

Осень в Париже — чудо! Но, вдруг, взрывы, выстрелы, сотни убитых и раненых.

— А я не боюсь! — заявляет власть. — Я буду и дальше в Сирии воевать!

Так идите сами! Что же вы гоните пушечное мясо?

Мани. Они, родные.

Говорят террористы-исламисты убивают.

А почему? Где причина?

Везде гибнут только люди простые.
Гробы, гробы, гробы... Море искалечен-
ных...

А мы уже попривыкли, вроде не замечаем...

Но самое страшное это телевидение. Так уже смакуют, так подают официанты-журналисты ужасные новости, и льют-подливают горе и слёзы прямо к нам в дом. Чем ужасней, тем усерднее они стараются. Каналы сливают и басни о том, кто мог организовать этот кровавый флэшмоб. Может, Россия?

И политолог-профессор, закатив глаза, говорит о Ливии, Палестине, говорит о поддержке их Советским Союзом. Косвенно, может и так, но прямо? Не верю. Какая разница в форточку или дверь вор вошел и вышел?

Конверт, а в нем мани...

Туманят.

Осень туманит по-другому.

***

В Париже опять стреляли. Террористы. Есть раненые и убитые среди полицейских.

А накануне французская авиация бомбила ракетами Сирию.

Зачем Франции убивать людей в Сирии?

А сегодня еще и огромный авианосец “Шарль де Голль” ушел в Сирию. “Это начало, — сказал президент. — А будет еще похлеще!”

Сирию бомбят Россия и США. Говорят, скоро это будет коалиция.

А что пошлет Франция после авианосца?

Ядерные самопалы.

Позвонил мне президент де Голль.

— Толя, — говорит, — напиши-ка ты всю правду про этих бузотеров-президентов. Они не решают проблем глобального климата, бедности, болезней, а спешат убивать арабов. Строят либеральный капец всему миру. Вчера я пил вис-

ки с Рузвельтом и Гитлером. Сталин был в наряде на кухне и приволок нам астраханскую воблу с икрой. Смотрю, а она золотая, икра-то. Россия собирает золотишко со всего мира и ныкает куда видит. Даже сюда посылает воблу с занятым золотом. И что у них в голове?

А Гитлер рад, очень рад. “Моя наука, — говорит, — не прошла даром! Эти-то уж точно сорвут планету с катушек! Сколько правителей на планете и все с изъёмом! Их точно пичкают какими-то спецдобавками из ада. Земля покрывается пустынями, не хватает пресной воды, а они еще и бомбами разбрасываются! Хорошо, хоть Нобель ушел, а то бы придумал какую то гадость, что тротил показался бы сахаром к чаю Владимира Ленина.

На постсоветчине построили, либ ёт твою мать, капитализм. Нынешние бизнесмены рвут так, что кости трещат у всех. А тех бумажек с американскими президентами напечатали уже столько, что если их все вывалить, так они будут

стоять много дешевле туалетной бумаги.

Политики еще страшнее. Потому что они бизнесмены и правители в одном лице. То есть гибрид кобры и шакала.

Постсоветчина уже деградировала куда-то за средние века и даже глубже — ближе к неандертальцам с динозаврами хищножрущими и саблезубыми тиграми.

“Святое” у нынешних — это деньги, молодые женские тела, дорогие авто и яхты, самолеты, нефть...

Все остальное им неинтересно и не нужно...

Во, бля, мерки цивилизации! А народы, выпучив глаза, копируют их как обезьяны человека...

***

...Мне некогда писать. Меня призвали (на полставки) в армию Евросоюза. Новую, которая создается. Я в звании ефрейтора вместе с генералом де Голлем служим в отделе снабжения Объединенных Воздушных Сил. Наша задача — обеспечивать боекомплектами самолеты наносящие удары по Сирии и Исламскому государству. Де Голь человек с юмором, и иногда вместо бомб и ракет заряжает самолеты огромными портретами президентов коалиции и пластиковыми контейнерами с едой. Его шутка понравилась всем. Вовка Ленин сует туда еще надувных силиконовых баб из секс-шопов коалиционных стран. Их фурами гонят на склады.

Гитлер орёт, требует бомб, но мы его усмирили. Изготовили новый глобус, где почти везде — Рейх, китайский правда, есть Украина, немножко Африки. Все остальное — пустыня.

Гитлер сидит, подписывает накладные и все на глобус пялится...

***

У нашому селі був питель. Там міня-ли зерно на білу муку. У приміщенні стояв солодкавий дух борошна. Тут все — столи, лавки, стіни і стеля — вкрите білою борошняною плівкою — як не старіся, як не насипай, але мука, мов легенький дим, куріла над мішком і міркою, пливла повітрям, осідала на руки, одяг, лиця людей...

Мені більше подобався млин. Там було гамірно, велелюдно, весело крутилося жорнове колесо. А тут було тихо, як у шкільному коридорі під час уроку.

1962 року у пителі почали приймати ягоди для Радомишльського овочепереробного заводу. Люди тягли сюди все. Ще б пак! Живі гроші, і одразу!

Ми принесли смородину. Але на дверях висів замок. Приймальник обідав у чайній. З гарною чаркою і пивом. Таке він міг дозволити собі щодня. Закуплені у людей ягоди зсипались у великі боч-

ки. Прим'яті власною вагою вони пускали сік, приймальник хлюпав туди віддруге води і за накинуті таким чином кілограми клав гроші собі в кишеню. Це був його “законний навар”. Так у наше життя поволеньки, з оглядкою, входив “капіталізм радянського зразка”.

Дивовижа: кого не постав на схему “товар-гроші”, одразу починає красти. Кажуть, це ринкова економіка, ліберальний капіталізм. Як на мене, то це ніщо інше як гріх, моральна деградація.

...Ми терпляче чекали поки приймальник завершить обід, неквапливо вип'є пива і зволить взяти наші ягоди. Було нудно, я шукав очима щось цікаве і вгледів на стіні якісь напівстерті літери. Відійшов далі, і таки розібрав напис, зроблений колись червоною фарбою: “Хай живе великий Йосип Віссаріонович Сталін!” Хто такий Сталін, я не знав і запитав про нього маму. Вона якось дивно глянула на мене і сказала:

— Почекай, здамо ягоди і я тобі розкажу...

Дорогою додому мама показала мені стареньку хату:

— Отут у 1933 році жінка зарізала доньку, засолила в дерев'яному цеберку і з того м'яса готувала юшку для решти дітей і чоловіка. Таке було не в одній хаті... По вулицях валялись розпухлі мерці. Їх збирали на вози і скидали в ями на кладовищі... Люди мерли, що мухи. Хтось пробував шукати рятунку у місті, але всі в'їзди до Києва були перекриті енкеведистами, людей завертали. Вздовж київського шляху у полях і перелісках валялись мерлі, розпухлі люди.

...Восени того таки 1933 року у сусідньому селі Забілоччя молода господиня Палажка кип'ятила в печі якусь бовтанку п'ятюм своїм діткам. Молодшій Тамарі було дев'ять місяців.

Раптом брязнули, мало не злетівши з петель, двері.

На порозі стояв бригадир:

— Ти чого, мати твою, не на полі?!

— Та ось юшечку дітям доварю і піду.

Треба немовля нагодувати, а в мене молока нема...

Бригадир ухопив з лавки відро з водою і з розмаху вихлюпнув його в піч. З печі з сичанням повалила пара упереміш з димом, горщик з пісним варивом перекинувся. Чоловік поклав немовля на піч і батогом погнав Палажку в поле...

Те немовля вижило.

Сьогодні це вже літня жінка.

Моя теща...

А ось картинка з року 1964. Ранок. Тітка Віра пече млинці. Чоловік її загинув на фронті. Вона тягне господарство, ставить на ноги дітей сама.

Брязкають двері. На порозі Йозько, бригадир. Очі налиті кров'ю.

— Ти чого, мать твою, не на полі!?

— Ось допечу млинці і підучу...

Бригадир хапає відро з водою і хлюпає в піч.

Тітка Віра спокійно бере найбільшого рогача і йде з ним на бригадира. Той задкує до дверей і прожогом вилітає надвір.

За ним тітка Віра. Як не тікав, але рогач
таки добряче погуляв по його спині...

Це був перший крок до Майдану...

Сьогодні депутат Володимир Поро-
сюк, що той Клод ван Дам в кіно, підбо-
ром зацідив у шию високопосадовця
служби безпеки, бо той зневажливо
відгукнувся про героїв Майдану і бійців
АТО.

А вчора в суді активісти Майдану на-
давали стусанів сумнозвісному Добкіну
за брехню і нахабство.

Добкін — це вічний український пер-
сонаж ще від Гоголя...

Гоголь одразу й подзвонив мені і по-
просив не чіпати ні Добкіна, ні Керне-
са, ні президента з прем'єром.

— Я ще, — каже, — їх не описав, а
ви, того гляди, доконаєте головних пер-
сонажів моєї найважливішої книжки.

— Та що Ви, Миколо Васильовичу! Я
ж не при делах! При чому ж тут я?!

— Да при том, дорогой: ты, вот, пи-

шешь, а они — делают. Ты послал три месяца назад Путина в Сирию, он и пошел. И что теперь? Гибнет народ ни за что! Думайте, коллега, что пишете. Слово написанное имеет силу, если ты настоящий писатель, а не холуй власти и побирушка денежный.

— Добре, — кажу. — Буду думати.

Отож більше не пишу. Треба добряче подумати, до чого закликаю і куди я веду тебе, народе і світе...

***

Почалось засідання Ради національної безпеки. Відкрила його секретар нацбезпеки Наталя Карватська.

Я сидів поруч. А навпроти у високому двометровому кріслі над круглим столом вивишався Президент Яник Леонідович Парошпонька. За столом міністри, депутати. Всі — мобіти. Роботи, придбані в Китаї. Їхні обличчя як у людей, дехто так просто красень. Дорогі костюми, краватки, вишукані парфуми.

Тема обговорення надзвичайно важлива. Говорили про народ, якого загалом налічувалось десь двісті тисяч, і жив він переважно в лісах, на болотах і в горах...

Я страшенно нудьгував. Час від часу намацував під столом коліно Наталі і починав його пестити. Їй це подобалось. Вона присувалась щільніше і в свою чергу пускала свою руку мені між ноги.

Яник Леонідович помітив наші ігри і озвірів:

— Ти!.. Ти!... Ти — поет, міністр культури! Що ти витворяєш?! Це ж ХХІІ століття! Центр Європи!

— А ти! Ти! — бризкав слиною на Наталю Президент. — Ти ж учора зі мною цілувалась! Ночувала у мене! А тепер ось — з поетом!

Тимчасом міністр ракетних військ, глухуватий як і всі артилеристи, завзято продовжував доповідати:

— Сьогодні останній космоліт покинув Берлін. Євросоюз остаточно переселився на Венеру. Європа безлюдна. Американці сидять на Марсі і плювати їм на наші проблеми. Все обіцяють кредити. Одна надія на Китай та Росію. Але в Китаї спад економіки. Сімнадцять мільярдів населення. Як їх прогодувати? Але китайці є китайці — винайшли якийсь трансген і тепер всі вони не вище двадцяти сантиметрів і вагою до кілограма.

Міністр торочив своє, а моя рука пестила Наталчине коліно і поволі посувалася вище. Тіло її легенько тремтіло, з вуст виривався тихий стогін.

Президент спав. Він голосно хропів. Мобіти увімкнули музику.

Ми з Наталею обмінялись поглядами. Я вибрався з-за столу і пішов за ширму в кінці зали. Скоро до мене приєдналася Наталя...

Коли до мене повернулася мова, я видихнув захоплено:

— Яка ж ти красуня!

— Одружись зі мною, бовдуре!

Таке в мої плани не влягалось.

— Не зараз... Почекай трохи, і буду твоїм назавжди.

— Довго я не чекатиму.

— А знаєш що? — перевів я мову на інше: — Давай викрутимо якусь часину і гайнемо на Меркурій. Відірвемось там по повній!

— Ні. Я туди не хочу! — відрізала Наталя. — Там одні араби і африканці. Ходи й оглядайся, щоб часом у расизмі не звинуватили. Та й погодка там...

— Ну тоді щось інше придумаємо. Відпочити нам обом треба.

Я таки справді хотів побути з нею сам

на сам в якомусь затишному куточку, подалі від оцих засідань і щоденних марнот.

Ми хутко одяглися і повернулися за стіл. Здається, нашої відсутності тут не помітили.

Радбез засідав, вів гарячі дискусії, зривався на крик, приймав рішення про початок активних бойових дій за Донбас. Ми з Наталею були проти. Мінські домовленості вже двісті років нас годують. Данило Леонідович Косолопчук, мобіт першого покоління, не вилазить з зали переговорів. За місяць він спалює до тисячі кіловат електроенергії на зарядку своїх акумуляторів. Та ще й краде для “апалченців”. Захарченко та Плотницький давно лежать в кремлівському Мавзолеї, а замість них самопроголошеними республіками керують буряти — брати Цюркови. Люди непогані. З ними ще й письменник Алігатор Проханович Бойцов. Він був засновником “сетевиx войск” в Сирії та на Близькому Сході. Він так філігранно замилив

мізки колишньому міністру оборони Росії Шойбу Пістонову, що той охоче дав гроші і людей для втілення військової доктрини літератора. Нові війська почали творити таке, що Ісламська Держава панічно втекла на російських ракетах аж на Меркурій. Геть усі. А “сетевиє войска” і досі вишукають арабів-ісламістів. Двісті років триває операція.

— Дак шо там у нас по корупції?! — гримнув, прокинувшись, Президент.

— Все по плану. Генпрокуратура та силовики арештували і посадили в ангари два мільйони корумпованих мобітів. З ними й ті, що проти європейського вибору і безвізового режиму. Їх там розбирають на запчастини, корпуси здають в металобрухт, цінні метали вилучають. Все це значні кошти для поповнення казни — бадьоро доповів міністр внутрішніх справ Коляков.

Президент почав злазити з крісла. Всі кинулись йому допомагати.

— Радбез закритий! — скориставшись миттєвою заминкою, оголосила Наталя, і,

взявши мене під руку, повела до автомобіля.

...Це була казкова ніч.

Ми гуляли затишними вуличками Парижа. Пили каву з Венери, смакували круасанами з Марсу.

— Толя, я вагітна... — шепнула мені на вухо Наталя.

Я ніжно поцілував її.

— У нас буде син, поет, як і ти...

— Ти чарівна... — кажу і обнімаю її. — Я кохаю тебе...

І не втримуюсь од докору:

— Прошу, не бігай до Яника Леонідовича. Він хоч і Президент, але ж не людина — напівробот, нашпигований китайською електронікою. Висмикни шнур з розетки і впаде...

Вона урвала мою мову довгим поцілунком.

Ми дивились на Ейфелеву вежу. Вона сяяла червоними зірками, мов Кремль, до того ж була густо завішана червоними прапорами.

— Світ, — кажу, — трохи змінився, і
ніби на краще.

— Так, любий, мені добре з тобою...

***

Лісовою дорогою деренчав старенький мотоцикл. За кермом чоловік років за п'ятдесят. Нарешті в щоденних клопотах випала вільна хвилинка і він вирішив порибалити і, як пощастить, зустріти дику качку на Тетереві.

Зненацька із-за повороту вискочив блискучий джип, перекрив дорогу. Чоловік зупинився. Його одразу оточили міцні молодики, що зовнішнім виглядом нагадували сумнозвісних “тітушок”, які нападали на учасників Майдану.

Обшукали чоловіка, потрусили коляску. Знайшли старенький дробовик.

— Так ти, сука, бракон'єр! — і накинулись з кулаками.

Били довго, били страшно. Чоловік втратив свідомість.

Потім облили мотоцикл бензином, підпалили.

Сіли в джип і поїхали. Охороняти народно-олігархічні поліські ліси.

Пізно ввечері чоловік прийшов до
тями. Мотоцикл перетворився на купу
обгорілого залізччя. Спробував звес-
тись на ноги. Не вийшло.

І він поповз. Через добу його ледь жи-
вого знайшли на трасі Київ-Радомишль.
Викликали швидку. Кілька місяців
його повертали до життя.

У міліції робили вигляд, що нічого не
знають...

Толя, по вуличному — Капітан, їхав
курним польовим путівцем. Пригріва-
ло ще по-літньому тепле сонечко, кінь
весело тягнув воза, в кущах лісосмуги
цвірінчали дрібні пташки. Капітан зга-
дував молодість. Скільки себе пам'я-
тає він працював на цих полях... Тепер
все змінилось. Тепер він — землевлас-
ник. У нього тут пай. Три гектари
землі. Пай він здав в оренду за смішні
гроші...

Кінь притишив ходу і зрештою став.

Капітан не став його підганяти. Зліз з
воза. Прямо перед ним тихий вітер гой-

дав густі стебла кукурудзи, з великими, уже достиглими качанами.

“А зірву-но один коникові, — вирішив чоловік. — Та й собі візьму парочку, на насіння”.

Кінь, втішено похропуючи, вгризався в соковиті зерна.

Тимчасом невідь звідки на дорогу вилетів чорний джип. Завищали гальма. З машини вискочили четверо:

— Ну що? Попався, злодюго?! Ми — охорона!

— Та я... Я не краду... Конику он качанчика дав... — пробував пояснити Капітан. — Тут же мій пай...

— Пай, кажеш? — вишкірився один з охоронників. — Тоді тримай свій пай!

Всі четверо накинулися на чоловіка з кулаками.

Били зі знанням справи. Довго і люто.

Ледь живий добувся Капітан додому і ще тиждень ховався у погребі, бо охоронники пригрозили, що ще й до хати його навідаються.

Може й справді, саме так треба наводити порядок в країні після перемоги Революції Гідності?

***

В одному з районів Києва стали масово пропадати самотні старі люди. Їхні квартири переходили у власність сторонніх осіб, перепродувались, обмінювались по кілька разів. Справа набула розголосу. Почалося слідство. У районному відділі соціальної допомоги на запитання куди ж поділися люди, висунули таку версію:

— Можливо, пішли в Євросоюз.

— Так Євросоюз же перебрався на Марс! Він же на іншій Планеті.

— Ну, тоді в Росію...

А чому б і ні? Там добре. Там цар, там сильна влада: Третій Рим. “Рускій міръ”, як і завжди, воює потроху. Зараз у нього вісім фронтів. Один під Москвою. Укропи пішли в наступ. Уже років сорок там бої.

***

Серед ночі задзвонив телефон. Питаю
спросонок:

— Це хто?

— Дід Михто! Веду свої війська на
Сиваш, а ваше міністерство оборони не
дає підмоги. Допоможи мені, поет, на-
збирати людей, щоб прорватись у
Крим!

— Так Криму, — кажу, — нема. Його
сто років тому як відрізали і затягли до
Антарктиди.

— А хто це зробив?

— “Русскій міръ”, звісно. Вони коло-
нізували Антарктиду, але постійно мер-
зли і, щоб було де погрітись, підтягли
Крим і Лугандон.

— То що, війни вже нема в Україні?

— Нема. У нас все тихо. Іноді трохи в
Донецьку пострілюють для забавки по-
літиків. У нас тут, як колись у Швей-
царії. Всі світові банки тут.

— А влада ж яка в Україні?

— Влада все та ж, ось уже двісті років незмінна.

— Що, і Президент той самий?

— Той.

— Хіба ж так довго живуть?!

— Послухайте, Ви що, з дуба впали? — розсердився я і вимкнув телефон.

Сон не йшов.

“Що ще за дід Михто? Провокатор чи мобіта якогось перемкнуло? В будь-якому разі не слід було влазити в розмову. Старію, мабуть, пильність втрачаю...”

***

...Когда в очередную революцию огромнейшие массы народа попробовали захватить администрацию Президента, тогда еще процветающий олигарх Шпонька взобрался на бульдозер, который почему-то оказался там, и пламенными речами остановил штурм. После этого еще долгих три месяца в столице и десятках городов страны люди строили баррикады и вели уличные сражения с правительственными войсками и спецподразделениями милиции. Были многочисленные жертвы. В конце концов революция победила. Прихватив наворованное, тогдашний Президент бежал в Россию. Его спрятали где-то в глуши “русского мира”.

Шпонька, облагородив свою фамилию приставкой *Паро-*, стал Президентом. Он обещал немедленно остановить войну на Донбассе, вернуть аннексированный Крым, реформировать власть и

уничтожить коррупцию. Ему поверили и спокойно стали ждать перемен. Но перемен все не было. Преступления предыдущей власти не расследовались, милиционеры и бандиты, убивавшие безоружных людей, разгуливали на свободе, вольготно чувствовали себя и судьи, бросавшие в тюрьмы участников революции, коррупция процветала, война на Донбассе продолжалась с большими потерями и сдачей территорий...

Некоторые реформы, правда, провели. Многократно удорожал газ и коммунальные услуги. Народ стал убегать из городов, в глухие места, подальше от “благ цивилизации”, которые становились всё дороже и дороже. Новая власть быстро сообразила, что и на этом можно хорошо заработать. Быстренько состряпали закон, за которым, чтобы уехать в глушь, нужно было платить огромные деньги или, в виде исключения, получить это право лично от Яныка Леонидовича Парошпоньки “за особые заслуги”, (за какие конкретно, в законе не упоминалось).

А страну заполонили мобиты. Их покупали сами роботы-управленцы через тендеры. Коррупция процветала. Толком никто не знал сколько этих роботов в стране. Среди них были свои олигархи, политики, бизнесмены. Полиция и служба безопасности на девяносто процентов подбиралась с мобитов.

***

Я бездельничаю уже второй день. Валяюсь в кресле, изредка куда-то звоню, смотрю телепровизор (теперь так называется известный ранее телевизор). Это такой же ящик с экраном, как и раньше, но записывает смотрящих в него и передает в центр безопасности, если те говорят что-то не то. Если зритель больно уж возмущается политикой власти или недоволен жизнью в стране, с телепровизора выщелкивается шприц и вводит ему какое-то лекарство. Сразу наступает блаженство. Лежи, кайфуй. Многие крепко присели на это. Смотрит, смотрит, а потом кричит: “Президент — вор!” и тут же получает укол счастья.

Если телепровизор смотрели мобиты и вели себя плохо, то им отключали питание и они превращались в грудку металла и пластика.

Министром я стал недавно. Лишь два года назад.

Президент почитал мои книги, дал мне звезду Героя, государственную премию и назначил министром культуры.

В стране были четыре клуба. Два для геев, один сельский и один в столице.

Завклубом всех четырех клубов служил ректор-певун, некто Плавацкий. Он был наполовину мобит с огромной сексуальной энергией. Студентки стояли к нему в очереди. Некоторые даже платили. Ко всему он был еще и депутатом сельсовета в селе Пацюки. Имел там надел земли и пруд, где выращивал крокодилов. Крокодилы были в цене. Их не торгуясь покупали в галактику Крокодила, где он был тотэмом. Живые крокодилы там почему не водились. Имея кучу денег и толпы готовых отдаться ему женщин, ректор все же крепко завидовал мне. Еще бы! Я министр и поэт, и власть у меня огромная.

В стране издавали в год две книжки тиражом девять экземпляров. Каждая четыре страницы. Мои же книги, поскольку имели много страниц, печата-

лись на Марсе и Венере. Тут же, на Земле, мы сэкономили бумагу. На ней печатались американские старые доллары. Это были суперденьги.

Олигархи хранили их в ангарах длиной по два-три километра. Заходишь в такой, а там — штабеля зеленой бумаги в тугих пачках. И охрана, охрана, охрана.

Телепровизирование подчинялось напрямую администрации Президента.

Цирк упразднили, оставили два театра.

Мне, как министру культуры, особенно напрягаться то и не зачем...

Из пятидесяти двух миллионов населения страны осталось без малого двести тысяч, и те в отшельниках далеко в глуши. Жизнеобеспечение и экономика завязаны на роботах-мобитах, которые, как когда-то люди, продолжают грабить недограбленное и давить друг друга. Народ отказался от квартир, своих земельных паев и вообще собственности, отказался от социальных пакетов, отказался от образования, медицины, пенсий лишь бы спрятаться в непро-

ходимых лесах и болотах. Многие просто одичали. Некоторые кое-как держались, ожидая ухода в миры иные.

Евросоюз убрался подальше от России на другую планету.

США тоже не выдержали и тоже эвакуировались с Земли.

Лидеры тех стран, которые пока оставались на Земле, заглядывали в рот Путину Третьему и вместе бомбили арабов в Сирии.

В Украине держался новый старый режим, благодаря тому, что заменил население на роботов-мобитов.

Глобальное потепление земной атмосферы вроде идёт на спад. Хотя днем и ночью светит огромное красное солнце, но бывают и редкие дожди. Их вылавливают и продают китайцам.

Китайцы обходятся без пищи. Они съедают одну небольшую таблетку и это дает им силы для интенсивной работы на целые сутки. Нам же необходимо огромное количество электроэнергии для зарядки аккумуляторов мобитов.

Днепрогэс стал центральной гидро-атомной электростанцией. Днепр обмелел, снова показались пороги, по берегам густые ивняки и вербы. Рыбы, которую я безумно люблю, нет уже столет. Питаемся просто, даже я и Наташка. И это притом, что в правительстве нас только двое настоящих людей!

Я было думал вывести мобитов на Майдан, но потом понял, что это утопия. Город Солнца. Они более чем счастливы...

И тут у меня родился план новой революции.

***

В кабинет влетела Наташка. Еще с порога начала сбрасывать с себя одежду. Трусики забросила на люстру, прыгнула ко мне в кресло.

— Наташка! Ты в своём уме?! В кабинете три помощника!

— Дорогой, это же железяки бездушные! Им что секс, что подготовка доклада. Лишь бы аккумулятор зарядили.

— Оно то и так. Но коррупцией и бандитизмом они все таки научились заниматься, хотя в программе этого и нет. Но наши чему хочешь научат. Вон певун-ректор женщин мобитов и к сексу приучил. Они под ним еще и кричат от удовольствия, порой до короткого замыкания и возгорания доходит.

Я поцеловал Наташку, погладил ей спину, прижал к себе:

— Поехали на природу. У меня есть разговор, серьезный. — И приказал мо-

биту снять её трусики с люстры и подать одежду.

— Так заседание Совета Национальной Безопасности через двадцать минут, — посмотрела на часы Наталья. — После заседания поедем.

Она прильнула ко мне всем своим прекрасным телом.

Я опять поддался.

Не любить эту женщину, хоть и аферистку от политики, я не мог...

***

Президент по мраморным ступенькам чинно поднялся на свое кресло.

На кресле была новинка: над головой гаранта горела большая звезда, похожая на кремлевскую.

— Ну как? — довольно спросил он. — Китайцы подарили.

Я понял, что он опять врет. Русские, явно, привезли. Эти звёзды уже и по небу на специальных дирижаблях развешаны.

— Блеск! — радостно заорал мобит из Обожайблока Лавочкин. Его поддержали бурными и продолжительными аплодисментами коллеги Вилкин, Ложкин, Тарелкин и Крокодилевская.

— Браво! Браво!

Они-то знали откуда звезда...

Это они уничтожили страну, плетя тайные интриги с Кремлем и создавая подлые коалиции-калолиции. Я всегда считал их своими личными врагами.

“Ну ничего, — ухмыльнулся я. — Радуйтесь пока. Денек-другой у вас еще есть...”

Тема заседания была не сложная: увеличение добычи урана для атомных электростанций и евроинтеграция в Еврокитай.

Говорили все всё, что в голову взбредет.

Гарант спал и сладко похрапывал.

Наташка под столом дарила мне не совсем приличные ласки.

Потом мы, не сговариваясь, ушли за штору.

— Наташка... Да не ори ты так! Весь Совбез слышит твои вопли и стоны!

— А я по-другому не могу. О, как мне хорошо!

Вдруг проснулся гарант и заорал:

— Карватская! Где ты?!

Наташка быстренько оделась и побежала к столу.

— Ты где была?! — сквозь зубы процедил гарант.

— Отправляла Ваши поздравления в

Россию — завтра у них юбилей Мавзо-
лея, праздник Хеллоуина и день народ-
ной любви к царю-президенту.

— Молодец! А я то запомнил... —
подобрел гарант.

Тем временем подошел к столу и я.

— А тебя где носило? — начал опять
сердиться Президент.

— Готовил издание новой Конститу-
ции.

— Ну и что там? — ради приличия
поинтересовался гарант.

— Сократил до одной страницы. Вот
текст: “Я, гарант Янык Леонидович
Парошпонька со мобиты и со народом,
гарантирую мир и безопасность страны
и всего мира и бесперебойную работу
Днепрогэсатома.”

— Молодец, поэт! Орден мудрости
тебе! Получи!

Я поднялся по ступенькам к креслу
Президента. Он прикрепил мне орден.
На живот, почему-то. Поцеловал в засос.
Легким шлепком по ягодицам отправил
меня обратно к столу.

Я прослезился. Мне жаль было старика. Но план уже созрел. Его нельзя было не выполнить.

***

После заседания мы с Наташкой ука-
тили в Париж. Забились в уютное мес-
течко — маленькое кафе на Монмарт-
ре. Улыбчивая официантка-мобит и два
повара-китайца, все ростом не выше
пятнадцати сантиметров — вот и весь
персонал. Я до сих пор не могу привык-
нуть к этим существам. Но обслужива-
ли вежливо и ненавязчиво, еда была
вкусной.

Потом был номер на втором этаже ка-
фешки. Старинные обои на стенах, тле-
ющие угольки в камине...

Мы нежились в старинной кровати
под балдахином. И вдруг на стене
вспыхнул экран телепровизора. Шел
обязательный для всех обзор новостей.
Я не выдержал и начал громко мате-
риться. Тут таки с телепровизора вы-
летели два шприца. Один воткнулся
мне в плечо, второй в оголенную грудь
Наташки. “Ну суки, такую ночь испо-

ганили!” — на мгновение вспыхнула в голове мысль и растворилась в блаженном тумане...

Проснувшись утром я сказал:

— Всё! Довольно! Так дальше жить нельзя. Делаем новую революцию!

— С кем? С мобитами? — засомневалась Наташка.

— Нет, милая. Революцию будем делать только мы с тобой.

— Как?

— План простой и эффективный. Покупаем в Жака Ива Кусто акваланги последней марки, спускаемся по Днепру на Днепрогэсатом, вырубаем центр управления и удерживаем его сутки. К тому времени все мобиты и полуроботы от Яныка Леонидовича Парашпоньки до последнего члена Обожайблока превратятся в груды металлолома. Останется двести тысяч живых людей, которых мы возвратим из глуши и дадим им возможность снова жить по-человечески. А ты будешь Президентом.

Наташка бросилась в мои объятия.

Последнее, что я запомнил, её труси-
ки на стариннном канделябре...

***

Мы купили авкваланги и несколько специальных электрошокеров, которые использовались для утилизации мобитов, в которых начинала глючить программа и они выходили из-под контроля.

Через сутки мы с Наташкой были под водой.

В столице считали что мы всё еще в Париже.

Пару часов плыли по течению к Днепрогесатому. Уже на его территории в густых зарослях ивняка сняли авкваланги, достали из водонепроницаемых контейнеров официальные костюмы, переоделись. Охрана на входе в центральный офис увидев нас, опешила, но пропустила безпрекословно. Мы прошли к директору.

Узнав секретаря Совета Национальной Безопасности и министра культуры директор от неожиданности потерял дар

речи. Мы объяснили ему, что Президент озабочен надежностью бесперебойной работы станции и поручил нам секретную внеплановую проверку.

— Проведите нас в центр управления. Немедленно! — приказал я.

В огромном полукруглом зале сидели за дисплеями десяток мобитов. При нашем появлении они вскочили с кресел и выстроились в шеренгу. Это упростило нашу задачу. И минуты не прошло как все мобиты были нейтрализованы.

Я выключил центральный рубильник. Свет погас.

Где-то за бронированными стенами звели сирены. Страна осталась без электроэнергии. Мобиты погибали. Все остановилось.

Как на экране я увидел гаранта, который, скукожившись в своем кресле, хватал ртом последние глотки воздуха, увидел погасшие экраны телепроекторов, увидел как горят длиннющие ангары с тоннами долларов... Непонятное чувство радости и тревоги одновремен-

но переполняли меня, сердце бешено колотилось, тело обливал пот. Еще чуть-чуть и я потеряю сознание...

Кто-то расстегнул мне рубашку. Стало легче дышать. Смотрю, Наташка, в чем мать родила, ведет меня к дивану.

— Я не могу... — еле ворочая языком прошептал я.

— Сможешь! Еще как сможешь!

Когда я наконец пришел в себя, первое, что увидел, были трусики Наташки на главном рубильнике.

— Вот наш флаг! — засмеялся я и уснул.

Через сутки мы открыли дверь и выбрались наружу. Везде валялись безжизненные фигурки мобитов.

Столица встречала нас необычной тишиной. Было жутко. А Наташка смеялась:

— Знаешь, после этих суток я точно забеременею.

— Как? — опешил я. Ты же говорила, что носишь моего сына!

— Нет! Это я так хотела удержать тебя. Прости.

— Прощаю. И объявляю тебя Президентом страны, а себя свободным поэтом! А пожениться на тебе, как говорит моя внучка, я не буду. Не могу. Я свободен, Наташка! И в тишайшую глушь тоже не поеду. Это не для меня. Я люблю жизнь и буду рядом с тобой всегда!

21.11.2015.

Послесловие

Я вот все думаю, почему так устроен мир?

К власти приходят не лучшие. Сговариваются, что ли, между собой?

Делают какую-то дешевку под названием геополитика.

Толпы политологов и журналистов как безумные кричат, прогнозируют и предсказывают что-то. А в результате — войны, разрухи, убийства. Как Немцова, например, в Москве.

Террор. Взрывы в Москве и Париже.

Взрывы в Киеве и Харькове, Стамбуле и Мали.

Кому это нужно?

Кому это выгодно?

Да идиотам при власти и их спецслужбам, которые дуреют от денег и полнейшей безнаказанности!

В пороховом погребе или на складе боеприпасов больной человек разжигает

ет костры. Это образ сегодняшнего мира. И его правителей.

Никто не лучше и никто не хуже другого.

Единицы нормальных, которые пытаются бороться с массой идиотов и тоже срывають свой мозг и сердце от бессилия и безнадежности борьбы. Одного диктатора убрали, три других пришли. Но тот, первый, построил систему олигархата, которая уничтожила страну, поделив ее на феодальные уделы. А он и сегодня при власти, уже как главный советник и миротворец.

Мир качается на качелях, установленных на рогах сатаны. Их туда поставили политики. Чуть качни и полетит всё в тартары.

Мне жалко людей и детей?

Не знаю.

Вроде бы, не очень.

Есть Бог и Его воля.

Мне жаль погибших и искалеченных на войнах — глупых, ненужных.

Это ты, мать твою, госпожа геополитики

тика! Придёт время и я тебя уничтожу, понятие это сведу на нет. Будут просто страны и просто руководители этих стран. Но это же царство Христа?

Да, наверное.

— А ты при чем здесь? — спрашиваю себя я. — Ты же не Бог.

Да, я не Бог. Но я Его сын. Не самый лучший. Но предан Ему до конца.

Я Его солдат, Его воин.

От каждого из нас зависит много.

Но бегут многие в тишь и глушь в крайнюю хату и под бабу...

Вы же люди! Человеки! Мне стыдно за вас, народы и население! С вашего немого согласия политики кочевряжатся над вами и дуреют от безнаказанности.

Поучитесь у татар крымских! Как они взялись за Россию! Борются за свой Крым.

Поучитесь у турков-османов. Там мужчина в тихий угол не прячется и под бабу ни-ни...

Может, пройдет еще одна русско-

крымско-турецкая война и город Севастополь будет уже городом турецкой или крымско-татарской славы.

А украинской не будет.

В обозримом будущем — точно.

Нет человекoв для борьбы...

Вернее, есть. Но очень мало.

22.11.2015.

Літературно-художнє видання

Можаровський А.І.

М 74 Революція в країні мобітів. *Казка-феєрія для дорослих.* — К.: ВПЦ «Київський університет», 2015. — 64 с.

ISBN 978-966-439-842-5

Казка-феєрія для дорослих.

ББК 84(4Укр=Рос)6-44

Комп'ютерна верстка

Ганни СОЛДАТЕНКО

Художнє оформлення

Світлани УРБАНСЬКОЇ

В оформленні книги використані малюнки

Василини ДУБИК

Здано до виробництва та підписано до друку 21.12.2015.

Формат 70х90 1/32. Зам. № 215-7548

Ум.друк.арк. 2,0.

Видавничо-поліграфічний центр «Київський університет»

01601 м.Київ, бул.Т.Шевченка.14, кім.43

Свідоцтво ДК №1103 від 31.10.2002.